

O veliki lakoti

Sredi dežele je stala kmetija. Bila je polna bogastva, potem je nekaj začelo usihati, bogastvo je kopnelo, prikazala so se suha rebra pisane revščine. Svet se je nekje napačno zazibal, kakor da je zadel ob ledeno goro, in ljudje so začeli vzdihovati. V srcih se je prikazala praznosta, pol strah, pol nemirno pričakovanje nečesa novega, obrazi so pobledeli in oči so izgubljeno iskale po cestah in stezah. Vsa rast se je ustavila, kakor bi jo opalila ledena zmrzal, sonce ni sijalo drugače kot z morečo soparico, kadar se je pa docela skrilo za oblake, so teptali in razdevali zemljo težki nalivi. Zmanjkalo je kruha in dobrih besed, smeha in vsega tistega, kar dela življenje prijetno in srečno.

Na kmetiji so gospodarili trije bratje in ko so videli pomanjkanje in lakoto, so odložili orodje in stopili v posvet.

»Nekaj moramo ukreniti,« so dejali. »Ljudje so lačni in treba jih je nasiti. Ali ne bi vprašali, česa si najbolj želijo?«

Šel je najstarejši, sklical je vse ljudi, hlapce in dekle, dninarje in dninarke in kočarje izpod hribov, zbral jih je na dvorišču in jim naročil:

»Glejte, odločili smo se, da vam ustrežemo, kakor moremo. Dogovorite se, kaj bi radi, in bomo vam pomagali.«

Ljudje so zahrumeli, začeli so se prerekati, nekaterim je bilo za kos zemlje, nekaterim za mošnjo denarja, drugi so hoteli drugačnih stvari. Dolgo so se prerekali, potem so šli k najstarejšemu in ko jih je vprašal, kaj bi radi, so mu odgovorili, da hočejo bogastva in moči. Bogastvo in moč, ta dva dvigata človeka in mu lajšata življenje.

Bratje so se pogovorili in razdelili so vse bogastvo med ljudi. Ljudje so planili po njem, razveselili so se ga in celo vriskali so. Spravili so se na delo, zemlja jim je rodila, kašče so se jim polnile in mislili so, da so srečni. Počasi so pa le prišli nekateri in dejali bratom:

»Tu nekaj ni v redu, neka skrb ali kaj nas ves čas gloda in niti zaspiti ne moremo. Ali nam ne bi pomagali?«

Zdaj je vstal srednji brat, zbral je ljudi in ko so se zbrali, so dejali, da bi radi nekaj drugega, da jim ni za bogastvo, rajši bi košček veselja, lepote ali česa podobnega.

Šel je srednji brat po svetu, dolgo je hodil in ko se je vrnil, je raztresel po kmetiji kup smeha in lepote. Nastalo je veselje, vriskanje, ljudje so prijeli drug drugega za roke in rajali so ves dan in pozno v noč in drugo jutro so začeli znova. Po nekaj dnevih so pa začeli hoditi spet resni in nekako neoljni za delom. Postajali so in nekaj premišljevali.

Prišel je najmlajši in jih vprašal:

»Kaj vam ni zadosti veselja?«

Odkimali so, da so se vsega naveličali in da ne vedo, česa jim prav za prav manjka.

Šel je najmlajši po svetu, dolgo je hodil in obredel je pol sveta in na posled je prinesel domov košček resnice. Bil je majhen košček ko pšenično zrno, ko so ga pa ljudje uzrli, so se razveselili in radostno ozkliknili:

»Prav tega smo si želeli, prav tega!«

Najmlajši jim je izročil zrno in poslej so bili zadovoljni, niso si želeli več ne bogastva, ne smeha in ne moči.